

Arrest

nr. 64 338 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / II
X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 en op 13 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en haar advocaat S. KÖSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Point Pedro, Sri Lanka. In december 2005 nam u deel aan een demonstratie tegen het leger omdat uw school midden in de hoog beveiligde zone van het leger lag. De dag nadien kwamen u en negen andere leden van de studentenvereniging samen met de Tamil Tijgers en staken jullie twee poppen in brand. De ene pop was een representatie van president Rajapaksa, de andere die van een legercommandant. Dit alles werd, zo bleek later, gefotografeerd door de militairen. Enkele maanden later werd uw vriend Vijeyakanth door het leger gearresteerd nadat er claymore bommen in zijn huis waren gevonden. Na rondvraag wie er allemaal in zijn huis kwam, werd u zelf op 2 april 2006 eveneens gearresteerd door het leger. U werd gedurende twee maanden vastgehouden in een kamp van de Eelam People's Democratic Party (EPDP). Op 1 juni 2006 begonnen uw examens en na bemiddeling van een mensenrechtenorganisatie en het schoolhoofd werd u door de militairen naar uw school gebracht om uw examens af te leggen. U werd telkens geboeid naar de school gebracht maar bij de ingang van de examenzaal werden deze boeien los gemaakt. De militairen wachtten tijdens het examen buiten aan de school. De laatste dag van uw examens slaagde u erin tijdens het examen uit uw school en uit de hoog beveiligde zone te ontsnappen. U vluchtte naar vrienden die u hielpen met het nemen van een boot om zo naar Vanni gebied te gaan. Om te vermijden dat uw moeder en twee broers door u problemen zouden krijgen, stuurde u hen al eerder, toen u nog werd vastgehouden in het kamp van de EPDP, reeds naar Vanni gebied. Na uw ontsnapping uit uw school verbleef u van juni 2006 tot januari 2009 samen met uw moeder en broers in Ampavalan Pokkanai. Omdat er toen mortieraanvallen waren, vluchtte u in januari 2009 naar Uduyarkaddu. Ongeveer twee maanden later waren ook daar mortieraanvallen en keerde u terug naar Ampavalan Pokkanai. Twee weken later kwamen de Tamil Tijgers naar uw woning. U werd samen met 16 anderen onder dwang meegenomen naar Valayan Madam, waar u kleine werkzaamheden diende te verrichten voor de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Twee weken nadien wist u echter al van de LTTE te ontkomen en keerde u terug naar Ampavalan Pokkanai. Na twee uur tevergeefs zoeken naar uw moeder en broer besloot u de boot te nemen en naar Point Pedro terug te keren. De boot werd echter omsingeld en samen met zo'n 30 andere boten onder begeleiding van de militairen naar Point Pedro gevaren. Daar werd u, op 20 april 2009, door de militairen naar het legerkamp Anton Balasingam gebracht. De volgende dag werd u overgebracht naar een kamp in Kodikamam en de dag daarna naar de Chavakachcheri meisjesschool, waar u zo'n twee maanden verbleef. In juni 2009 werd u overgebracht naar Allarai ramavil kamp. Twee maanden later, in augustus 2009, lieten de militairen sommige vluchtelingen vrij, waaronder uw tante. U vroeg haar uw vriendin in te lichten. Deze kwam u vervolgens bezoeken in het kamp. Door middel van betaling van 400.000 roepies slaagde uw vriendin erin u vrij te krijgen. Op 1 december 2009 werd u door iemand meegenomen, zogezegd voor verhoor. U werd met een auto naar Manthikai gebracht waar u werd vrij gelaten en van daaruit ging u naar uw thuis in Point Pedro. Aangezien u geen documenten had en dit voor problemen kon zorgen, besloot u te huwen met uw vriendin. Desondanks kreeg u vlak daarna opnieuw problemen. Op 19 december 2009 kwamen vier mannen u zoeken in het huis van uw echtgenote. Uw echtgenote bracht u hiervan op de hoogte en u besloot dat het te gevaarlijk was om nog naar huis terug te keren. U overnachtte op de plaats van uw werk en contacteerde een smokkelaar. De volgende dag reisde u met de bus van Jaffna naar Colombo. Daar ontmoette u de smokkelaar die u naar zijn woning bracht en waar u bijna drie weken verbleef. Op 8 januari 2010 nam u samen met de smokkelaar een vlucht van Colombo naar een voor u onbekend land. Daar nam u een bus en na een rit van zo'n half uur moest u een tweede vlucht nemen. Bij landing zei de smokkelaar u dat u in Europa was. Vervolgens nam u een trein waarna u aankwam in het hoofdstation. Daar overnachtte u ergens in een kamer. De volgende dag nam u opnieuw een trein. Deze vertrok omstreeks 9.30 uur en kwam de volgende dag omstreeks 8.00 uur aan. Na een volgende korte treinrit werd u naar een woning gebracht waar u zo'n week heeft verbleven. Uiteindelijk nam u op 25 januari omstreeks 5.00 uur een trein en kwam u na twee uur aan in Brussel. Vervolgens diende u die dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nationale ID, uw Tamil ID, uw post ID, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte, een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader, een attest van Democratic People's Liberation Front, een kopie van uw examenresultaten in 2006, een kopie van het verslag over de vernietiging van uw huis, een kopie van de aangifte van de vernietiging van uw huis, een kopie van een brief van het Rode Kruis en een kopie van uw rantsoenkaart na de tsunami.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn er ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw bewering op 2 april 2006 te zijn gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS pp. 10 – 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt blijkt dat er op die dag inderdaad 6 personen zijn gearresteerd door het Sri Lankaans leger op verdenking van het verbergen van wapens (zie blauwe map). Dit betreft een ouderpaar en hun drie kinderen, onder wie uw zogenaamde vriend Vijeyaban, net als u student aan het Hartley College. Daarnaast werd ook nog een zesde persoon gearresteerd, namelijk een student die in het huis van deze familie logeerde. Er wordt echter op geen enkele manier naar u verwezen, noch op TamilNet, noch op de website van Tamil Centre for Human Rights die melding maakt van arbitraire arrestaties tussen maart 2006 en juli 2006. Bovendien is het ook niet aannemelijk dat u zou worden gearresteerd omdat er wapens zijn gevonden in het huis van het gezin van uw vriend. Indien dit een reden voor arrestatie zou zijn, wat op zich al zeer merkwaardig zou zijn, zouden er daarenboven meer vrienden en kennissen van de familie zijn gearresteerd. U verklaart echter dat er zeven personen zouden zijn gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p. 11), waarvan zes personen gedocumenteerd en uzelf als zevende persoon dus niet.

Ten tweede zijn ook uw verklaringen over uw opsluiting op zijn minst zeer merkwaardig te noemen. Enerzijds verklaarde u gedurende uw opsluiting zwaar mishandeld te zijn geweest. Anderzijds verklaarde u twee maanden na uw arrestatie toch te mogen deelnemen aan uw examens. De leden van het EPDP kamp waar u opgesloten zat, begeleidden u namelijk naar uw school (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Bij de ingang van de school zouden ze de handboeien hebben losgemaakt zodat u uw examen kon afleggen (zie gehoorverslag CGVS p. 9). U verklaarde dit gebaar van de EPDP door te stellen dat ze benaderd werden door een mensenrechtenorganisatie en het schoolhoofd die erop aandrongen u te laten deelnemen aan uw examens omdat u anders een jaar of twee jaar zou moeten wachten (zie gehoorverslag CGVS pp. 9, 11). Het valt echter niet te rijmen dat iemand die opgesloten en zwaar mishandeld wordt naar zijn examen wordt begeleid. Dat u er daarenboven ook in slaagde om tijdens uw examen ongezien te kunnen ontsnappen van het leger tart elke verbeelding. Dat uw school dan nog midden in een hoog beveiligde zone lag die helemaal was afgesloten op twee of drie ingangen na (zie gehoorverslag CGVS p. 9), maakt uw verklaringen helemaal ongeloofwaardig. Indien u al zou zijn gearresteerd, hetgeen hierboven reeds sterk in twijfel werd getrokken, zou het niet geloofwaardig zijn dat de EPDE u naar uw examens zou brengen en u daarenboven uit het oog zou verliezen zodat u kon ontsnappen uit de hoog beveiligde zone.

Ten derde worden ook uw verklaringen over uw verblijf in de Vanni en uw ontsnapping van de LTTE daar in twijfel getrokken. Zo legde u geen enkel document neer waaruit bleek dat u gedurende bijna drie jaar in Vanni gebied verbleef. Dat u daar onder dwang zou zijn meegenomen door leden van de LTTE maar dat u al na twee weken wist te ontsnappen, is weinig aannemelijk. De LTTE is een terroristische organisatie die tegen het einde van het conflict, begin 2009, inderdaad massaal gedwongen rekruteerde in Vanni gebied. Het is echter niet geloofwaardig dat u, zoals u beweerde, vroeg in de ochtend stiekem kon weggaan zonder dat iemand u kon zien (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Ten vierde hebt u op geen enkele manier kunnen aantonen dat u tussen 20 april 2009 en 1 december 2009 in verschillende legerkampen hebt verbleven. Wanneer u werd gevraagd of u hiervan enig document had, stelde u dit niet te hebben omdat u door middel van omkoping uit het kamp bent ontsnapt. Op de vraag of u ook niet over een rantsoenkaart beschikte in het kamp, hetgeen gebruikelijk is, antwoordde u dat u een nummer kreeg waarmee u eten kon krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat u in een kamp zou hebben gezeten en daar niet over een rantsoenkaart zou hebben beschikt. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) blijkt dat in oktober en november 2009 een groot aantal Internal Displaced Persons (IDP's) terug naar hun regio van afkomst, waaronder Jaffna, werden gestuurd. Op 1 december 2009, de dag dat u beweerde te zijn ontsnapt uit het kamp, werden de kampen geopend en kregen de IDP's beperkte vrijheden. Uw verklaring dat u precies op die dag zou zijn ontsnapt door middel van omkoping is dus weinig geloofwaardig.

Ten vijfde dient te worden opgemerkt dat u vreemde verklaringen aflegde omtrent de reden van uw huwelijk. Zo beweerde u te zijn gehuwd omdat u geen documenten had die bewijzen dat u in een kamp gezeten had (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Even later verklaarde u dan weer te zijn gehuwd omdat u uit Vanni gebied kwam en daar geen bewijzen van had en dat uw naam niet voorkomt in een familiekaart (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Aangezien u op dat moment zowel over uw nationale

identiteitskaart als over uw Tamil identiteitkaart beschikte en u zich dus kon identificeren als inwoner van Point Pedro, is er geen enkele reden om aan te nemen dat u ongehuwd niet veilig zou zijn geweest. De vaststelling dat u negen dagen voor uw vertrek uit Jaffna bent gehuwd, doet vermoeden dat u handelde met het oog op een eventuele toekomstige gezinshereniging in het buitenland en dus niet uit veiligheidsoverwegingen.

Ten zesde is het ten zeerste bevreemdend dat u verklaarde op 20 december 2009 van Jaffna naar Colombo te zijn gereisd en hierbij geen enkele controle diende te passeren (zie gehoorverslag CGVS pp. 3, 6). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) dat op die dag, ondanks de aankondiging van het volledig opheffen van de beperkingen op personen die tussen Jaffna en Vavuniya reizen, er nog steeds vertragingen en ongemakken waren. Zo werden de bussen eerst opgehouden en mochten ze daarna in konvooi onder militaire escorte verder rijden. De reizigers naar het zuiden, zoals Colombo, dienden in Mathavaachchi met hun bezittingen van de bus te stappen en werden daar door het Sri Lankaans leger en de politie onderworpen aan een intensieve ondervraging alvorens hun gegevens te registreren. Verder werden de konvooien van bussen in Elephant Pass en Mankulam opnieuw tegengehouden door de militairen daar, hetgeen tot nog meer vertragingen leidde. Uw verklaring dat u nergens diende te stoppen behalve in Mankulam omdat mensen daar iets gingen eten maar dat u in de bus bleef zitten, strookt dus helemaal niet met de beschikbare informatie.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale ID, uw Tamil ID, uw post ID, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en de gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om asielrelaas te staven. Wat betreft het attest uitgegeven door het Democratic People's Liberation Front dient te worden opgemerkt dat het een gesolliciteerd karakter vertoont en dat het werd opgesteld louter op basis van de verklaringen van de persoon die u na omkoping zou hebben kunnen vrij krijgen uit een vluchtelingenkamp. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van de inhoud van het attest dan ook ten zeerste in het gedrang. Daarenboven maakt het attest melding van detentie in "the Vanni camp" terwijl u verklaarde in verschillende kampen in Jaffna te hebben verbleven. Verder legde u enkel een kopie van het attest neer, wat de bewijswaarde nóg verder ondermijnt. De overige door u neergelegde documenten, namelijk de kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader, de kopie van uw examenresultaten in 2006, de kopie van het verslag over de vernietiging van uw huis, de kopie van de aangifte van de vernietiging van uw huis, de kopie van de brief van het Rode Kruis en de kopie van uw rantsoenkaart na de tsunami, hebben geen uitstaans met uw asielrelaas en kunnen bijgevolg op geen enkele manier bijdragen ter staving van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, 2), van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.1.1. Verzoeker verduidelijkt vooreerst dat met betrekking tot zijn arrestatie op 2 april 2006 er zeven personen werden gearresteerd waarvan vijf ter plekke en om 2 uur hij en zijn vriend. Hij stelt zich bewust niet tot de 'Human rights' te hebben gewend om zijn problemen niet verder buiten Point Pedro te verspreiden. Zijn vriend was wel gekend bij deze organisatie. Zijn school kon hij betreden via een speciale ingang waar de andere niet binnen gingen. Voorts stelt verzoeker in Vanni alleen een LTTE-kaart en een schoolkaart te hebben gehad. De LTTE zou deze kaart hebben afgenomen omdat hij weigerde deel te nemen aan hun activiteiten. In het kamp zou hij dan weer alleen een nummer hebben gehad en geen rantsoenkaart. Uit dit kamp is hij ontsnapt middels de betaling van een omkoopsom van 400.000 roepies. Verzoeker stelt dat in Kaithadi nog steeds 200 mensen vast zitten in een kamp. Op 1 december werd hij met de auto naar Manthikai gebracht, van waaruit hij naar huis in Point Pedro had kunnen gaan, doch hij had geen documenten. Verzoeker verklaart dat hij besloot om te huwen met zijn vriendin om een familiekaart te bekomen alsook documenten waarmee hij voort kon. Desondanks bleek dat hij nog gezocht werd en heeft hij besloten Sri Lanka te verlaten. Tot slot stelt verzoeker veel geluk te hebben gehad om geen controle te hebben gehad met de bus. Om voorgaande redenen is verzoeker van oordeel dat de motieven in de bestreden beslissing niet correct zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen en aanvullen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Zo kan zoals verweerder stelt *in concreto* worden opgemerkt dat (1) door te herhalen dat zeven personen gearresteerd zouden zijn, verzoeker de vaststelling niet weerlegt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat bij dit incident zes personen zijn gearresteerd waartoe verzoeker alvast niet behoorde; dat (2) het feit dat verzoeker niet persoonlijk bij het Tamil Centre for Human Rights melding zou hebben gemaakt van zijn arrestatie, niet verklaart dat deze organisatie, alsook Tamil Net op de hoogte waren van de identiteit van de andere arrestanten, doch merkwaardig genoeg niet van die van hem; dat (3) verzoekers huidige stelling als zou hij in zijn school over een speciale ingang hebben beschikt, de vaststelling niet ongedaan maakt dat het op zich al niet geloofwaardig is dat iemand die opgesloten werd en zwaar mishandeld werd naar zijn examen wordt begeleid door diezelfde personen, noch verantwoordt dit gegeven de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de wijze waarop hij de school zou hebben verlaten; dat (4) door post-factum te beweren dat het LTTE zijn schoolkaart heeft afgenomen, hij de vaststelling niet ongedaan maakt dat hij geen begin van bewijs heeft bijgebracht waarmee zijn daadwerkelijk driejarig verblijf in Vanni wordt ondersteund; dat (5) hij door te herhalen dat hij uit het kamp, alwaar hij enkel over een nummer beschikte, op 1 december 2009 ontsnapt is door een omkoopsom te betalen, hij de vaststelling niet weerlegt dat het ongeloofwaardig is dat hij aldaar niet over een rantsoenkaart zou beschikt hebben alsook het niet geloofwaardig is dat hij net op die dag ontsnapt gelet op het feit dat op die dag, blijkens de beschikbare informatie in het administratief dossier, een groot aantal *internal displaced persons* werd vrijgelaten uit het betreffende kamp; dat (6) door te herhalen dat hij huwde teneinde een familiekaart en andere documenten te bekomen die zijn veiligheid zouden garanderen, hij de vaststelling niet weerlegt dat de noodzaak van een huwelijk in correlatie met zijn veiligheid niet wordt aangetoond nu hij over een nationale identiteitskaart en een Tamil identiteitskaart beschikte waarmee hij zich kon identificeren als inwoner van Point Pedro en tot slot dat (7) door te poneren veel geluk te hebben gehad om naar Colombo te kunnen vluchten zonder controles te ondervinden, verzoeker de vastgestelde onwaarschijnlijkheid van dit gegeven niet weerlegt, gelet inzonderheid op de informatie daaromtrent in het administratief dossier.

Verzoekers argumentatie met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing overtuigt niet, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven.

3.1.2. Verzoeker meent dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatus hem ten onrechte geweigerd werd. Hij heeft gedwongen werkjes uitgevoerd voor LTTE en is dus verbrand voor de Sri Lankaanse autoriteiten. Hij vreest gearresteerd te worden omdat hij Tamil is en op verdenking van lidmaatschap bij LTTE. Verzoeker werpt op dat Tamils uit het noorden van Sri Lanka nog steeds kunnen beschouwd worden als vluchtelingen. Verzoeker verwijst naar de UNHCR richtlijnen en naar een rapport van de UK Home Office dd. 18 februari 2010, waarin gesteld wordt dat een aantal factoren het risico op moeilijkheden bij terugkeer met de overheden en een eventueel detentie vergroot en meer bepaald een uitstaande arrestatiebevel, criminele antecedenten, een band met de LTTE, illegaal vertrek uit Sri Lanka, betrokkenheid bij de media of NGO en een gebrek aan identiteitskaart of een ander identiteitsbewijs..

De Raad wijst op het volgende motief uit de bestreden beslissing: *“Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR “UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka” (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal “IDP’s” die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in “High Security Camps” blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker*

daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming.”

Zoals hierboven reeds werd gesteld is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aan de bovenvermelde risicocriteria beantwoordt. Verzoeker heeft zijn banden met de LTTE niet aannemelijk gemaakt. Hij beschikt over een identiteitskaart. Bij gebrek aan geloofwaardigheid van zijn asielrelaas maakt hij zijn illegaal vertrek uit Sri Lanka evenmin aannemelijk. Ook de ontsnapping via omkoping uit het legerkamp is niet geloofwaardig. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn afwezigheid uit Sri Lanka gedurende meer dan een jaar op zich een risicofactor is.

3.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dit werd hierboven reeds onderzocht.

Verzoeker stelt dat het CGVS al duidelijk erkend heeft dat er in Sri Lanka problemen zijn en er sprake is van een intern gewapend conflict in de zin van het subsidiair beschermingsstatuut.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de UNHCR *Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka* dd. 5 juli 2010 aanhaalt en stelt dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het Noorden nog nood hebben aan internationale bescherming en dat een individueel onderzoek vereist is. Er is derhalve op dit ogenblik geen sprake van een intern gewapend conflict in de zin van het subsidiair beschermingsstatuut.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van het EG-verdrag.

Daargelaten de vaststelling dat het EG-verdrag inmiddels werd omgezet in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, maakt verzoeker geheel niet duidelijk op welke wijze de bestreden beslissing afbreuk zou doen aan artikel 10 van het EG-verdrag. Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3. In een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat dit beginsel omvat het beginsel van de evenwichtigheid, namelijk de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. Verzoeker laat gelden niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij blijft bij zijn verklaringen en werpt op dat zijn leven manifest in gevaar is in Sri Lanka omwille van zijn banden met de LTTE. Verzoeker stelt voorts dat het algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Sri Lanka niet rooskleurig is. De commissaris-generaal zou voorbij gegaan zijn aan deze vaststellingen door zijn weigeringsbeslissing.

Het proportionaliteitsbeginsel dat door verzoeker ingeroepen wordt is een beginsel van behoorlijk bestuur dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Voor het overige werd er reeds op gewezen dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is.

De bestreden beslissing stelt: *“De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale ID, uw Tamil ID, uw post ID, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en de gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om asielrelaas te staven. Wat betreft het attest uitgegeven door het Democratic People’s Liberation Front dient te worden opgemerkt dat het een gesolliciteerd karakter vertoont en dat het werd opgesteld louter op basis van de verklaringen van de persoon die u na omkoping zou hebben kunnen vrij krijgen uit een vluchtelingenkamp. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van de inhoud van het attest dan ook ten zeerste in het gedrang. Daarenboven maakt het attest melding van detentie in*

“the Vanni camp” terwijl u verklaarde in verschillende kampen in Jaffna te hebben verbleven. Verder legde u enkel een kopie van het attest neer, wat de bewijswaarde nóg verder ondermijnt. De overige door u neergelegde documenten, namelijk de kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader, de kopie van uw examenresultaten in 2006, de kopie van het verslag over de vernietiging van uw huis, de kopie van de aangifte van de vernietiging van uw huis, de kopie van de brief van het Rode Kruis en de kopie van uw rantsoenkaart na de tsunami, hebben geen uitstaans met uw asielrelaas en kunnen bijgevolg op geen enkele manier bijdragen ter staving van uw asielaanvraag.”

Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS